

هو الله - ای یار عبدالبهاء از روز فراق آنی نگذرد که به خاطر نیائی و دمی نرود که به یادت نیفتم.

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۴۵۴

هو الله

ای یار عبدالبهاء از روز فراق آنی نگذرد که به خاطر نیائی و دمی نرود که به یادت نیفتم. فی الحقیقه ایام حضور بسیار پر وجد و شور بود زیرا آن حبیب روحانی متحمل و صبور. انما یوفی الصابرون اجرهم بغير حساب به حضرت رسول خطاب. ان تسئلهم خرجاً نخرج ربک خیر. اجر و خرج آن حضرت در زحمات و صدمات و مشقت نیز موفقیّت بر خدمت امر الله است. یعنی انشاءالله چون بولس حواری که بعد از کتک‌های چرب و نرم و مشت بر سر و طپانجه بر رخ و سیلی بر قفا و وقوع در دشت بلا و بیهوشی از صدمه طاقت فرسا برخاست و به مدینه قریبه شتافت و به افصح بیان و ابداع تبیان تبلیغ امر الله نمود شما نیز بعد از این صدمات و مشقتات و زحمات و بلیات در تبلیغ ایلیات به کمال قوت و شجاعت و صفا خواهید برخاست و به تأیید تضرّعات عبدالبهاء حکماً موفق و مؤید خواهید گشت. شخص معقول کارش چنین است. ابدأً وقت را از دست نمی‌دهد. الوقت سیف قاطع گوید و در کمال معقولی دامن به کمر زند و شب و روز آرام نگیرد و دمی راحت نجوید علی‌الخصوص حکیم باشد و طبیب دیگر معقولیش بیشتر باشد زیرا دریاق اعظم بکار برد و به معجون الهی معالجه نماید. گاهی ناخوشی بهانه کند و بر سر بیمار رود و پرستار شود و جسم و روح هر دو را معالجه نماید و علاج برء السّاعة بکار برد. باری طبابت اینست، حکمت اینست، موهبت اینست و البهء علیک. ع ع

ORIGINAL

AUDIO